

ŞU TÜRKÜNÜN SÖZLERİ ŞİRKE GİRER Mİ?*

Hocam aşağıda gönderdiğim sözler bir halk türküsüne aittir. İlk iki kıtanın sonundaki mısralar ve özellikle son kıtanın son iki mısra'ı Hadid Suresi'nin 3. âyetinin meali ile tıpatıp uyuşmaktadır. Sizin daha iyi bileceğiniz gibi âyetin mealinde "O, ilk ve sondur. Zâhir ve Bâtın'dır. O, her şeyi hakkıyla bilendir." buyurarak, bu niteliklerin Allah'a (cc) ait olduğu bildirilmektedir.

Şimdi bu türküde sözleri yazan kişi Allah'a ait olan nitelikleri birebir olarak sevdiğine yüklemekle şirke mi gitmiştir? Bu türküyü bu şekli ile dinleyip, söylemek doğru mudur? Yoksa kaçınılması mı gerekir?...

Cahildim dünyanın rengine kandım,
Hayale aldandım boşuna yandım,
Seni ilelebet benimsin sandım.
Ölürüm sevdiğim, zehirim sensin.
Evvelim sen oldun, ahirim sensin.

Sözüm yok şu benden kırıldığına,
Gidip başka dala sarıldığına,
Gönlüm inanmıyor ayrıldığına
Gözyaşım sen oldun kahırım sensin,
Evvelim sen oldun ahirim sensin.

Garibim can yakıp gönül kırmadım,
Senden ayrı ben bir mekân kurmadım,
Daha bir gönüle ikrar vermedim,
Batınım sen oldun Zahirim sensin.
Evvelim sen oldun ahirim sensin.

Cevap: Allah'ın bazı sıfatları insanlar için de kullanılır. Ama insanlar için kullanıldığında bu sıfatlar, insanlara özgü bir mana kazanır. Meselâ Allah da âlimdir, insanlar da âlim olabilir. Allah kadirdir, insanlar da kadir olabilir. Ama ilim ve kudret Allah için sonsuz bilgi ve sınırsız güç ifade ederken insanlar için sınırlı bir bilgiyi ve gücü gösterir. Bu bakımdan Allah için evvel, âhir, zahir

batın sıfatları başka, insanlar için başka anlamlar ifade eder. Şairin, gönderdiğiniz dizelerde kullandığı sıfatlar da böyledir. Şair bu dizelerde ilk sevdiğinin, son sevdiğinin hep aynı sevgili olduğunu, o sevgilinin sevgisinin içini ve dışını kapsadığını anlatmaktadır. Bunda sakıncalı herhangi bir mana görmüyorum. Zaten insanların güzellikleri ve sıfatları da perdenin görünür yüzündedir, perdenin görünmeyen yüzünde bu sıfatların hepsi gerçekte Allah'tan gelir. O gerçek varlık, tüm evren ise görüntü varlıktır.

Aynı manayı divan edebiyatımızda da buluruz:

Hoşem bir şöyle hasetten ki senden

Uzaklaştıkça yaklaşmaktayım ben

Zaman sensin mekân sensin hevâ sen!